

Trai gái cùng nhau tháa mán cái viác tình dác thì nói là ngá vái nhau, là đi lái.

Khi đác sách cũng nhá khi đáy hác nhà Nho còn kiêng, không phát âm đúng nháng chá Nho cho là nên đác tránh, vì e ngái không đác trang tráng trong viác giáo huán, nhá đái thì đác là đái, khá đác là khái. Khá không phái là tiáng tác táu, nháng cháng ai áa nói, nhát là đác chung vái chá nghĩa thánh hián.

Con khá đã váy, con chó làm sao? Ngá i Viát nam áa mán chó lám, tháng khen cáa miáng là tình chó ngáa (khuyán mã chi tình), vì nó là giáng có nghĩa, còn hán nhiáu ngá i náa. Nháng vì chó hay ăn cát, đây là lái tái ngá i nác ta đái đa sáng nghèo - ván tái cái nghèo!- không nuôi đác nó hán hoi, nó phái đi tìm ăn đá bán, và bá khinh khi. á nháng nhà đói nghèo quanh năm thì con chó có hình dáng mát bái rá rách, mát hán chân giá trá cáa nó. Đán lúc ngá i ta cán, hay tháy ráng nên hóa kiáp cho nó, mà nói ăn thát chó thì nghe có vá thô báo, tác táu và cũng kém ngon, ngá i ta mái nói tránh là ăn thát cáy, vì con cáy là mát giáng thú hình dáng, tám vóc gán nhá con chó. Nháng cháa đá, tiáng thát cáy ván còn gán gái lám vái tiáng thát chó, ngá i ta tìm cách nói bóng gió, xa xôi hán, nói lái hai tiáng con cáy ra cây còn, và đách luôn ra chá Hán là „mác tán“ cho vẫn vá, xa lá hán náa. Và tá đó tiáng cáy đã bát ngá thành văn liáu quý giá, đác cáng ái ta dùng trong viác đát tên cho mát cáa hàng bán thát chó là „Cá Tây“; khách má điáu biát ngay là cáy tá, váa mám, váa ngon. Qáa thác tác kiêng nói đã đi quá xa vái món mác tán này.

Ta hay kiêng nháng tiáng cho là tác táu, nhá bán và tìm cách nói tránh, hoác nói khác đi, nhá đi đái thì nói đi tiáu (do chá Hán tiáu tián), đi áa thì nói đi cáu, đi ngoài, ra sau; thái trác háu hát các nhà, ká cá tánh thành, không có cáu tiêu, mái ngá i đáu phái đi ra ngoài đáng, ngoài đáng xa, đá làm cái viác trát bá cán thiát hàng ngày, cho nên mái nói là đi ngoài.

Trai gái cùng nhau tháa mán cái viác tình dác thì nói là ngá vái nhau, là đi lái.

Riêng cái lán chá vì kiêng nói - có lá chá kiêng nói thôi - mà có lám chuyán quanh quán. Náu phái nói đán, hay phái viát ra thì ngá i ta dùng hai chá chá kín hay cáa mình thay vào.

Kiên nói t c

Tác Giả: Nhứ t Thanh – Vũ văn Khiứu
Thứ Bảy, 03 Tháng 7 Năm 2010 11:49

Hứ i trứ c sinh viên trứ ng cao đứ ng y khoa Hà nứ i có ngứ i kiên, không dám nói vagin, mà đứ c trứ nh là "vứ c dinh", mứ c dù đây là tiứ ng Pháp, vì cho rứ ng phát âm đúng là t c tứu.

Nhà văn cũng kiên nứ, không nứ gứ i tên cái ra, nhứ trong vứ mứ t câu đứ i "Ngàn năm danh giá Cứ A bà to" là mứ n tiứ ng cứ a mà nói bóng sang, ai cũng hiứ u đứ ng ý châm biứ m.

Đứ xứ Bứ c mà nói đứ là nói kiên, nói trứ nh, nhứ trong bài thứ rứ n thứ y đứ rứ ng:

Nhân lúc đứ ngứ i nhàn hứ,
Ra hứ sen xem ứ hái hoa.
ứ hứ hứnh, ứ đứ đứ ra.
Đứ trông thứ y, ngứ m ngay t c khứ c

...
Đêm năm canh đứ nứ m khôn nhứ p,
Nhứ ng mứ mứng đứ nứ tứ ng đứ kia ...

Thứ ngứ i đứ c vứ n phân biứ t đứ c tứ ng tứ n thứ y đứ vứ i cái kia. Đứ vứ i đứ đứ c, đứ chứ i, thứ y đứ vứ n khác nhau rõ ràng, không thứ lứ n lứ n.

Lứ n còn có cái tên văn vứ là sứ đứ i, nhứ trong câu ca dao dứ i đây:

Sáng trăng em nghĩ tứ i trứ i,
Em ngứ i em đứ sứ đứ i em ra.
Sứ đứ i bứ ng cái lá đa,
Đen nhứ mứ mứ chứ, chứ m cha sứ đứ i.

Đứ i chúng bình dân nhiứ u khi mứ c mứ c, không hoa hòe hoa sói, mứ nh dứ n đứ n ngứ ngáo,
đứ ng nhứ muứ n chứ ng đứ i nhứ ng kiứ u cách kia, nói bứ p chất:

Cứ c! cứ c! Ai có lứ n mứ c đem ra phứ i!
Ai có lứ n tứ i, đem ra nhứ m rứ u!

Có lứ ngứ i đứ i hay rứ a nhau: ăn L...! Mà mứ y "đứ ng" ứ a nhứ u sinh ra thêm cái món đứ nhứ m ứ y, chứ ai đứ i đã đứ c thứ ng thứ c tay dứ a tay chén.

Anh chứ em bình dân không ứ a làng văn gứ a đứ i ứ chứ ham muứ n lứ i cứ tìm lứ i bóng bứ y nói đứ n, nhứ c đứ n luôn, đã lên tiứ ng đứ kích, nói toứ c móng heo, chứ kiên nứ gứ i:

Dù ai trăm khéo ngàn khôn,
Đứ n cứ a nhà lứ n quứ i gứ i chứ ng tay.

Hay là:

Văn chứ ng chứ nghĩa bứ bứ,
Thứ n lứ n ám ứ nh cũng mê mứ n đứ i.

Rõ thôi chứ phàn mà không quá đáng, không sai ngoa.

Buứi thì không đức nói đứn, chức không phứi phải đứp không khoứi “ngâm vứnh” nhứ bứn tu mi, nhứng có lẽ vì cứm nghĩ nhiứu mà nói chứng nên lứi, thôi thì có chẳng ta biứt sứ ta là đứ, hà thôi phứi rùm beng.

Đàn ông thô lỗ nói hay vứng quứo, vứng muứm, nghĩa là vứng buứi, vứng cức. Nói chứ thì cái ứy cứa đàn ông là ngức hành. Nhà Nho đã chứng mứn chứ sách mà viứt bứn chứ, giúp cho mứy ông Phứn sứ thứi Pháp thuức mứng mứt đứng nghiứp đức thứng Bức đứu bứi tình, rứng: “Kứ nhân nhứng cứ”, bứn chứ ứy trên bức hoành phi sứn sơn thiứp vàng có nghĩa: “Ông là ngứ i quý nhứng cứ”, nhứng nứu liên tứng đứn hai chứng cứ hành thì hóa ra: “Ông nhứ con cức”.

Buứi cứa trứnh đức ngứ i lứn đứi tên ra chim cho thanh nhứ, không thì ít ra cũng đứ thô tức nhứ hình ứnh lứn vứn gứi trong mứt bài thứ vứnh cái ứy:

Kứnh càng phứi khoứng anh con ngứa,
Nhứch nhắc ứa nhìn chứ cái đứi.

Trong mứt bứa tiức có món chim quay kém ngon, mứt thức khách duyên dáng, có tiứng là sành đứ thứ, gứi chứ quán lứi hứi:

- Sao hôm nay chim cứa chú gứy, không to bứng hôm nứ?

Mứi ngứ i nghe đứu ngứngàng, đứa mứt nhìn nhau ...

Trích trong Đứt lứ quê thứi (Phong tức Viứt nam)
Tức gứa Nhứ t Thanh – Vũ văn Khiứu